

1: De organisatie

Mijn werkpraktijk is veelvormig. Ik ben journalist, dichter, theatermaker en schrijver. In mijn voorstellingen komen al deze elementen samen.

Ooit wilde ik conflictbemiddelaar worden. Begrijpen wat mensen uit elkaar drijft en leren hoe je die kloof kunt dichten. Tijdens mijn studie godsdienstwetenschappen leerde ik al snel dat het dichten van de kloof niet de kern is van conflictbemiddeling. Waar het om gaat is mensen aan te spreken op hun vermogen om te veranderen.

In plaats van conflictbemiddelaar in het Midden Oosten werd ik theatermaker in het vlakke vloer-circuit. De overeenkomsten tussen die twee zijn wat mij betreft groter dan de verschillen. De theaterzaal is voor mij de ideale plek om vastgeroeste ideeën en wereldbeelden open te breken. Om ruimte te vinden in het denken, in het leven. Om verandering te bewerkstelligen.

Ik geloof dat we als kunstenaars af moeten van onze diepgewortelde angst voor moralisme. Dat we ons (weer) moeten durven uitspreken. Durven stellen dat theater zin kan geven aan het bestaan. Dat er veel te verdedigen en te veranderen valt.

Er zijn nieuwe werkpraktijken nodig van waaruit we als kunstenaars invloed kunnen uitoefenen op onderwerpen die ons als samenleving aangaan. Die werkpraktijk wil ik de komende jaren vanuit mijn stichting vormen.

Kernactiviteiten:

Het ontwikkelen en verkopen van voorstellingen van Marjolijn van Heemstra.

Het ontwikkelen van nieuwe vormen van samenwerking tussen theater en andere domeinen.

Het creëren van een nieuwe structuur waarin theater, journalistiek, politiek, kunst en activisme elkaar vinden en vervlochten worden.

Ontwikkeling

De afgelopen jaren heb ik op twee fantastische plekken, eerst Frascati en daarna het Ro Theater, mijn signatuur kunnen ontwikkelen. Ik heb programmeurs aan me kunnen binden, een publiek gevonden, succesvolle tournees gespeeld en op internationale podia gestaan. Nu is het tijd om mijn eigen weg te gaan. Ik wil met geestverwanten in en buiten het theater een werkpraktijk ontwikkelen waarin ik mijn filosofie over theater en de samenleving kan vormgeven. Een plek waar de achterhaalde scheiding tussen disciplines wordt doorbroken, waar recht wordt gedaan aan de veelkantigheid van de realiteit. Waar theater, wetenschap en journalistiek vruchtbare samenwerkingen aangaan.

Ik voel om me heen een groeiend verlangen naar een nieuwe mentaliteit.

Niet alleen op de vloer, maar ook in de organisatievorm.

De romantische kunstenaar maakt plaats voor de politieke kunstenaar. De lege V&D als kantoor, een duurzaam decor, eigen broodfondsen en aansluiting met andere sectoren die, net als wij, zichzelf na voortdurende bezuinigingen opnieuw moeten uitvinden.

Ik voel me thuis in deze nieuwe beweging en wil de komende jaren onderzoeken hoe ik die met mijn werk mee kan helpen vormgeven en bestendigen.

Hiervoor wil ik om te beginnen een stichting oprichten waarin ik al mijn verschillende werkvormen onder één noemer samenbreng. Vanuit deze stichting wil ik toewerken naar mijn gedroomde Toekomsthuis. Een metaforisch huis; zonder muren maar met een stevig dak waaronder mensen, ideeën en sectoren elkaar ontmoeten.

Om dit te bereiken zal ik de komende jaren gebruik maken van bestaande structuren in het veld. Geëngageerde partners die zich net als ik verantwoordelijk voelen voor de toekomst van ons theaterlandschap.

2: Signatuur en activiteiten

Mijn werk

Van collegezaal naar theaterzaal

Via een ongebruikelijke weg kwam ik acht jaar geleden het theaterveld in. Een student godsdienstwetenschappen op zoek naar bezieling. In de collegezaal vond ik de inhoud, in het theater de verbeelding en het is die combinatie, een mengvorm van fictie en realiteit met wortels in zowel wetenschap als kunst, die mijn artistieke werk en instelling bepaalt. In mijn voorstellingen bevestig ik de structuren waarin we leven. Het grote onderzoek dat typerend is voor mijn werk begon in 2011 met een drieluik over wat ons in deze geglobaliseerde wereld verbindt. In het eerste deel 'Family '81' zocht ik drie onbekenden op die werden geboren op dezelfde dag als ik, op een andere plek in de wereld (Zuid Afrika, India en Libanon). Een maand lang verzamelde ik onze jeugdherinneringen en daarna ging ik bij elk van hen een week langs. Van al het materiaal construeerde ik het grote verhaal van onze generatie, die volwassen werd tussen de val van de Berlijnse muur en de val van de Twin Towers. Met de generatiegenoot uit India maakte ik vervolgens deel 2 van het drieluik waarin een idealistische film centraal stond die wij beiden zagen in onze jeugd. Hij in Mumbai, ik in Amsterdam. Samen onderzochten we de houdbaarheid van onze jeugdidealen in het Oosten en het Westen. Toen ik voor deel 2 van het drieluik de Libanese generatiegenoot uitnodigde om te komen kijken en zij geen visum kreeg was dat aanleiding voor deel 3 van het project: een voorstelling over ons absurde grenssysteem. In mijn zoektocht naar de mazen in de wet stuitte ik op het verhaal van de oude vredesactivist Garry Davis die vijftig jaar lang met een zelfgemaakt paspoort over de wereld reisde. Ik bezocht hem in Amerika en maakte op basis van zijn levensfilosofie een bordkartonnen musical over verzet tegen de gevestigde orde. Dit is hoe ik werk. In lange lijnen. Het ene project vloeit voort uit het andere, zoals de ene vraag tot de volgende leidt.

In mijn voorstellingen wil ik nieuwe manieren van denken aanjagen over wie we zijn en waar we naartoe gaan. Dit met als doel verandering te bewerkstelligen. Om met de woorden van de oude Garry Davis te spreken: Verbeelding is net zo waar als de feiten. In elke dichte grens bevindt zich een open grens. Wie het systeem wil veranderen, moet de verbeelding serieus nemen.

Zijn gedachtegoed zette niet alleen mij in beweging maar ook medewerkers van de IND en de visumafdeling van Buitenlandse Zaken die kwamen kijken in Den Haag. "*Waarom doen we eigenlijk wat we doen iedere dag? Klopt dat systeem nog wel?*" mailde een aanvankelijk sceptische medewerker mij na het zien van de voorstelling. Ze werd voorstander van versoepeling van het visumbeleid. Een kleine overwinning, voor mij, voor Garry Davis, voor theater.

Mijn ambities

Een nieuwe plek

In het komende kunstenplan wil ik toewerken naar het in hoofdstuk 1 beschreven Toekomsthuis. Een plek waar ruimte is voor ontmoeting en mutatie; waar een voorstelling een pamflet kan worden, het pamflet een politieke partij, de partij een theatergezelschap. Een plek waar wordt nagedacht over duurzaamheid op alle gebieden. Waar engagement niet alleen betekent een voorstelling over asielzoekers maken, maar ook: asielzoekers op de loonlijst te zetten. Omdat engagement niet alleen in je inhoud zit maar ook in je vorm, je levenshouding, de manier waarop je je organisatie inricht.

In mijn zoektocht sla ik de handen ineen met journalist en theatermaker Anoenk Nuyens die, net als ik, zoekt naar vormen en verhalen die werkelijke politieke consequenties in zich dragen. Voorstellingen die niet stoppen na het applaus, maar muteren en bewegen richting andere domeinen. Dit vanuit het geloof dat de vervloeiing van poëzie, journalistiek, activisme en theater meer recht doet aan de veelkantigheid van onze wereld.

Artistieke voetafdruk

Kern van mijn ambitie is het verlangen naar een grotere artistieke voetafdruk. Dat uit zich op twee manieren.

1. Langere lijnen. Ik wil me langdurig in mijn onderwerpen kunnen vastbijten en ze op verschillende podia onder de aandacht brengen. Hiervoor zal ik de komende vier jaar samenwerken met media-partners; een krant, tijdschrift of radiostation waarin/waarop ik als journalist verslag doe van het onderzoek. Ik ben hier over in gesprek met De Correspondent, de VPRO en Vrij Nederland. Bij de beschrijving van de projecten staat duidelijk vermeld wanneer ik met wie in zee ga. Mijn ervaring is dat deze samenwerkingen mij tijd en ruimte geven om diep in mijn onderwerpen te duiken en bovendien maatschappelijke discussie op gang brengen. Tijdens het maken van Garry Davis en Jeremia schreef ik stukken voor Vrij Nederland. Beiden artikelen werden veel gedeeld en besproken op *social media* en droegen stevig bij aan de bredere discussie rondom de voorstellingen.

2. Groter gesprek. Ik wil blijven onderzoeken hoe theater een serieuze gesprekspartner kan worden voor andere sectoren. Hiervoor wil ik maatschappelijke organisaties betrekken bij het maakproces van de voorstelling. Ik zal de komende jaren aansluiting zoeken bij de psychiatrie, vluchtelingenwerk, jongerenwerkers, scholen en moskeeën. Ik wil mijn thema's niet alleen benaderen vanuit theateraal oogpunt, maar ook vanuit de mensen die met de voeten in de klei staan en dagelijks worstelen met de vragen die ik onderzoek. Deze samenwerking zal verder gaan dan een incidenteel nagesprek. Ik wil mensen uit de praktijk de vloer op halen. Laten mee spelen en mee denken. Zoals ik dat deed in 'Als ik de liefde niet heb', met een priester op de vloer. En zoals ik dat nu doe in een project bij Frascati theater waar ik met een psychotisch meisje een presentatie maak over de impact van haar ziekte. We repeteerden in het centrum waar ze behandeld wordt en haar psychiater maakt in de performance een *guest appearance* met zijn gitaar. Op deze manier wil ik het theater gebruiken als ruimte waarin mensen controle kunnen krijgen over hun eigen verhaal. Het delen van een verhaal kan helende gevolgen hebben, voor een individu maar ook voor een groep of samenleving. Deze vormen van co-creatie zal ik in een aantal project verder onderzoeken.

Bovenstaande twee manieren (lange lijnen en groter gesprek) zijn in de praktijk met elkaar vervlochten. Rondom elke voorstelling organiseer ik een uitgebreid programma of traject waarin ik de verschillende partners samenbreng.

Een concreet voorbeeld is het vervolgetraject op 'Als ik de liefde niet heb', dat ik met behulp van het *Art of Impact* fonds heb ontwikkeld. Uitgebreide informatie hierover is te vinden op <http://theartofimpact.nl/projecten/als-ik-de-liefde-niet-heb/>

In het algemeen wil ik als theatermaker zichtbaarder zijn in het publieke debat. Ik vind dat onze sector zich te allen tijde tegen de wereld moet aan bemoeien en dat zal ik de komende jaren dan ook stevig doen. In debatten opiniestukken en pamfletten. Uitgeverij de Bezige Bij wil hierin ondersteuning bieden, door bijvoorbeeld een pamflet uit te geven en te helpen publiciteit te genereren.

Het vergroten van mijn artistieke voetafdruk betekent ook het uitbreiden van doelgroepen. Door organisaties en mensen van buiten het theaterveld te betrekken in de projecten zullen er bezoekers worden aangetrokken die zich specifiek in 'mijn' onderwerpen interesseren. Bij de presentatie over psychose zat de zaal vol met mensen met psychiatrische klachten en behandelaars. 'Als ik de liefde niet heb' trok katholieken vanuit het hele land de theaters in. Op de specifieke doelgroepen wordt verder ingegaan in het hoofdstuk Ondernemerschap.

Partners

Om mijn ideeën te scherpen en mijn netwerk uit te breiden zal ik een tafel samenstellen van dwarse denkers. Zij zullen mij de komende vier jaar op gezette tijden bevragen en bovendien hun netwerk ter beschikking stellen en zo nieuwe samenwerkingsverbanden mogelijk maken. De tafel bestaat uit Jort Kelder (programma- en opiniemaker), Joop Janssen (partner bij Stibbe Advocaten), Martine de Wit (architect en oprichter van DUS architecten), Carola Schouten (Tweede Kamerlid Christen Unie), Antoine de Kom (psychiater, schrijver) en Meline Arakelian (diplomate, werkzaam bij Buitenlandse Zaken).

Bij Frascati Theater zal ik samen met Anoenk Nuyens elk jaar een weekend organiseren waarin het gesprek tussen theater en andere domeinen centraal staat. Het is de start van de structuur die wij willen opbouwen. Het eerste programma, januari 2017, zal in het teken staan van de landelijke verkiezingen.

Ik heb een kerngroep van vaste podia waarmee ik verder ga onderzoeken hoe ik de slag kan maken naar andere domeinen. Met hen zal ik gesprekken voeren over voor en na trajecten rondom de voorstellingen. Ook zullen we samen op zoek gaan naar doelgroepen in de betreffende stad of regio en zal ik per voorstelling meerdere avonden in hun theaters staan. Deze partners zijn Frascati Theater (Amsterdam), Theater Rotterdam, Theater Kikker (Utrecht), Posthuis Theater (Heerenveen), Theater aan het Spui (Den Haag), De Toneelschuur (Haarlem) en het Kaaitheater (Brussel). Naast deze vaste partners heb ik verschillende vaste speelplekken. De programmeurs daarvan volgen mijn werk en zijn bereid samen met mij na te denken over het aanboren van nieuwe doelgroepen.

De speelplekken zijn:

Tilburg, Breda, Arnhem, Amersfoort, Apeldoorn, Deventer, Amstelveen, Roosendaal, Haarlem, Helmond, Hoorn, Alkmaar, Culemborg, Bovenkarspel, Den Bosch, Leiden, Eindhoven, Dordrecht, Groningen, Utrecht (Podium Hoge Woerd), Amsterdam (de Meervaart), Tilburg, Zwolle, Antwerpen, Leuven en Kortrijk. Voor aantal speelbeurten per plek: zie de meegestuurde speellijsten.

HET VERANDEREN VAN DE WERELD (2017-202)

In de periode 2017-2020 wil ik inzoomen op het veranderen van de wereld; het verschuiven van onze zekerheden en de breekpunten in de geschiedenis.

Ik wil de geschiedenis afstoffen; aantonen dat onze onzekerheden van vandaag zijn terug te leiden tot middeleeuwse twijfels en dat hedendaagse conflicten niet kunnen worden begrepen zonder terug te gaan in de tijd.

Tegelijkertijd gaat het me ook om de actieve interpretatie van deze zin: hoe verander je de wereld? En wat kan theater bijdragen aan die verandering?

In stevige samenwerkingen wil ik veranderingsprocessen in gang zetten en mogelijke oplossingen onderzoeken. Dit alles vanuit de overtuiging dat verandering de enige zekerheid is die we hebben.

Elk plan bestaat uit twee delen. Een zaalvoorstelling en een traject daar omheen waarin andere domeinen worden betrokken.

In de beschrijving van de projecten staat omschreven wie hiervoor, per project, mijn maatschappelijke, artistieke en media-partners zijn.

2017:

Dit helpt (niet)!

In 2014 maakte mijn zus, Anneloor van Heemstra, een documentaire over het leven van de Afghaanse tiener Ilija in een uitzetcentrum in Amersfoort. Twee jaar eerder had hij met zijn zus Zohre en zijn ouders een barre tocht van vier maanden ondernomen van Afghanistan naar Nederland waar besloten werd dat Ilija en zijn ouders terug moesten. Zohre mocht wèl in Nederland blijven en kreeg een status voor 5 jaar en een flatje aan de rand van Alphen aan de Rijn.

Na de première van de film op het IDFA vluchtten Ilija en zijn ouders met hulp van vrienden van mijn zus naar Duitsland, waar Afghaanse asielzoekers niet worden teruggestuurd. Zohre bleef alleen en ontheemd achter in Alphen aan den Rijn.

Ze had aanspraak nodig, werk, een kompas in haar nieuwe Nederlandse leven.

Ze kwam bij ons oppassen en sloep al snel regelmatig op de bank.

Zohre wil maar één ding: Europeaan worden. En ik besloot er een persoonlijke missie van te maken om die wens uit te laten komen. Maanden later vraag ik me af waar ik in godsnaam aan begonnen ben.

Toen ze onlangs haar huis uitgezet dreigde te worden besloot ik een som geld naar haar over te maken, vooral uit angst dat ze anders met een weekendtas voor de deur zou staan. Maar ik wilde er iets voor terug. We kwamen tot de overeenkomst dat ik Zohre's verhaal zou kopen. We maakten een contract. En zo werd haar verhaal het mijne. In de kleine lettertjes stond bovendien dat ze zichzelf verplichtte mee te werken aan een theatervoorstelling over de vluchtelingen crisis.

Dit werkt (niet)! is de voorstelling over de voorstelling die we uiteindelijk zullen moeten maken omdat we ons daar contractueel toe verplicht hebben. Een verhaal over helpen, ongemak, wederzijdse verwachtingen en verdenkingen.

Terwijl ik me over Zohre ontfermde nam mijn zus haar broertje Ilija onder haar hoede en kwam in een soortgelijke worsteling terecht. Gelijktijdig aan de voorstelling werkt mijn zus aan een nieuwe film met Ilija waarin dezelfde vragen centraal staan. De film en het stuk worden vervlochten tot een groter verhaal over deze zoektocht van een nieuwe en een oude Europese familie.

Tekst, concept en spel: Marjolijn van Heemstra en Zohre Norouzi.
Eindregie: Erik Whien.
Dramaturgie: Liet Lenshoek.
Muziek: Roald van Oosten.
Speelperiode: maart-juli 2017.
Aantal speelbeurten: 24.

Verdieping/verbreding:

Dit helpt (niet)! is een voorstelling in beweging. We spelen in de zalen maar zullen ook afreizen naar plekken waar de nood hoog is, azc's en ongeruste dorpskernen. Oranje en Heumensoord. Zohre en ik zullen daar bemiddelen en luisteren en nieuwe vragen en oplossingen integreren in de voorstelling.

Voorlopige partners: Vluchtelingenwerk Nederland (ondersteunt onze tour), het ministerie van de vluchteling, de vereniging Vluchteling genoeg = genoeg en verschillende andere tegenstemmen. In vier jaar willen we zoveel mogelijk voor- en tegenstanders een gedegen stem geven in het proces.

In het voorjaar van 2017 worden de film van mijn zus en de voorstelling samengevoegd in een grote 'Dit helpt (niet)!' bijeenkomst in Rotterdam en Berlijn waar we met vluchtelingen, gemeenten, vrijwilligers en bezorgde burgers in kaart brengen wat er wel en wat er niet werkt in het integratie-proces van vluchtelingen.

Hiervoor werken we samen met productiebedrijf De Familie (van Michiel van Erp) die de film van mijn zus uitbrengt.

Mediapartner: Voor De Correspondent zal ik een serie schrijven over mijn zoektocht met Zohre.

Kruistocht in Spijkerbroek

Een co-productie met Sadettin Kirmiziyuz en Theater Artemis.

'Kruistocht in Spijkerbroek' is een voorstelling over kruistochten van vroeger en van nu. Hele generaties groeiden op met het jeugdboek van Thea Beckman waarin een moderne jongen via een tijdmachine terecht komt in een kruistocht in het jaar 1212.

De kruistochten zijn bij ons de geschiedenis ingegaan als een overzichtelijke strijd tussen moslims en christenen. In werkelijkheid waren het complexe fenomenen waarin allerlei verschillende groepen verschillende belangen hadden. Sommige moslims gaven de voorkeur aan christelijke overheersing en er waren christelijke groepen die de moslims prefereerden, van twee kampen is nooit sprake geweest.

De manier waarop we nu over de kruistochten denken staat symbool voor de manier waarop we de wereld wensen op te delen en simplificeren. Europa tegenover het Midden Oosten. Moslims tegen Christenen. Simpel als een kinderboek. 'Kruistocht in Spijkerbroek' is een voorstelling over onze angst voor de Ander, beeldvorming en de geschiedenis die zich eindeloos lijkt te herhalen.

Voor deze voorstelling reizen Sadettin en ik met Beckmans' roman als reisgids de Europese kruisvaardersroute af in gezelschap van onze twee jonge zoons die dan de leeftijd hebben waop kinderen in de middeleeuwen meereisden naar Jeruzalem. Onderweg zoeken we naar sporen van de oude kruistochten. Deze reis zal, samen met historische en journalistieke bronnen de leidraad zijn voor een voorstelling over vijand-denken.

Kruistocht in Spijkerbroek zal een vervolg krijgen in "Lawrence", een voorstelling die ik ism Trouble Man in seizoen 19/20 zal produceren.

Tekst, concept en spel: Marjolijn van Heemstra en Sadettin Kirmiziyuz

Regie: Jetse Batelaan.
Dramaturgie: Anoeek Nuyens.
Speelperiode: oktober-december 2017.
Aantal speelbeurten: 54, waarvan de helft voor scholieren.

Verdieping/verbreding:

Het streven is met de voorstelling 'Kruistocht in spijkerbroek' net zoveel jongeren te bereiken als Thea Beckman bereikte met haar iconische boek.

We spelen op scholen door het hele land en het plan is jongeren te laten meespelen in de productie. Theater Artemis zal hiervoor zijn educatie-afdeling inzetten.

Daarnaast leggen we actief contact met moskeeën en jongerenwerkers om juist de groep jongeren te bereiken die niet zo snel een boek van Beckman op het nachtkastje hebben liggen. We willen het conflict tussen Europa en de islam bespreekbaar maken in klaslokalen, achterstandsbuurten en moskeeën.

Media-partner: Tijdens de tournee zal ik een groot achtergrondverhaal schrijven voor Vrij Nederland over onze zoektocht in klaslokalen en moskeeën.

2018

Drie Koningen

Sinds we bestaan heeft het nachtelijke licht ons de weg gewezen en zo geholpen te navigeren door de wereld en het leven. Met het uitdrijven van de duisternis raakten we ons oeroude navigatiesysteem kwijt en daarmee misschien ook het besef van onze plek in het heelal. In 'Drie Koningen' verzamel ik drie mannen die verdwaald zijn in de stad. Letterlijk of figuurlijk, fysiek of in hun hoofd. Mannen die hun oude wijk niet meer herkennen, die de taal niet spreken of de routes niet begrijpen. Mensen die weerloos staan tegenover de ingewikkelde netwerken die onze verlichte steden zijn geworden.

De titel verwijst naar de drie koningen die op kerstavond aan de hand van een ster naar hun doel navigeerden. Koningen die in onze tijd hopeloos zouden verdwalen. Wie kijkt er tegenwoordig nog omhoog?

Met mijn drie koningen wil ik een voorstelling maken over hoe de mens tegenwoordig zijn weg (niet meer) vindt. Over het licht boven ons hoofd en in onze smartphones. Over wat het betekent te leven in het uitgestrekte heelal, hoe de maan ons kan troosten en de zon nieuwe moed geeft, over de wereld die we uit het oog verloren zijn.

Drie koningen is het eerste deel van een tweeluik over de sterren en navigatie dat ik maak in coproductie met Theater Rotterdam.

Tekst, concept, regie: Marjolijn van Heemstra

Spel: Drie Rotterdamse koningen.

Dramaturgie: Liet Lenshoek.

Muziek: Roald van Oosten.

Speelperiode: voorjaar/zomer 2018

Aantal voorstellingen: 40

Verdieping/Verbreding

Voor dit project zal ik een partnerschap aangaan met verschillende maatschappelijke organisaties in Rotterdam, waaronder de Pauluskerk. Het plan is om samen met verdwaalde Rotterdammers een sterrenwacht op te richten. Een oude houvast in een nieuwe tijd.

Hiervoor krijgen wij de expertise van de European Space Agency tot onze beschikking. Zij zullen het vervlogen vakmanschap van het navigeren vertalen naar het nu; helpen met de training en ons voorzien van beeldmateriaal en benodigde apparatuur.

Deze alternatieve sterrenwacht van mensen zonder werk of richting in het leven zal sterrenkijk-avonden organiseren op de daken van Rotterdam. In buurten waar maar weinig omhoog wordt gekeken zullen zij ons gaan wijzen op onze plek in het grotere geheel en op die manier hun *eigen* plek in het geheel proberen te benoemen. De hoop is dat de alternatieve sterrenwacht een blijvend fenomeen zal worden in Rotterdam. Hiervoor zullen we samen met de Rotterdamse *social entrepreneurs* van Enviu een bedrijfsplan schrijven.

Artistieke partners: De futurologen van toekomst-onderzoeksbureau Monnik (specialisten op het gebied van navigatie) zullen in het kader van 'Drie Koningen' een project wijden aan de toekomst van de verdwaalde mens.

Fotodok, een internationaal centrum voor documentairefotografie zal rondom de voorstelling een speciale tentoonstelling wijden aan dit thema. Uiteindelijk zullen we al ons materiaal samenvoegen in een groot online document waar verschillende disciplines samenkomen.

Een voorbeeld voor ons is het prachtige Sochiproject

<http://www.thesochiproject.org/nl/chapters/the-summer-capital/>.

Voor VPRO-radio zal ik een reeks korte uitzendingen maken over de alternatieve sterrenwacht.

2019 Lawrence of Arabia

In 2019 maak ik samen met Sadettin Kirmiziyuz het vervolg op 'Kruistocht in Spijkerbroek': Lawrence of Arabia.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog leidde de Britse avonturier, archeoloog en officier Thomas Edward Lawrence (Lawrence of Arabia) de Arabische revolutie tegen de Ottomaanse bezetter. Uiteindelijk leidde deze revolutie tot de opdeling van het huidige Midden-Oosten. De kiem van veel hedendaagse conflicten werd dus (mede) door Lawrence gelegd. Honderddertig jaar na zijn geboorte voeren we het leven, het werk en de nalatenschap van Lawrence op. Een voorstelling over een tijd waarin de wereld door Europa werd gemaakt. Met grenzen scherp als Franse linialen en Engelse toffees tot ver voorbij Kabul. Een wereld die nu wordt afgebroken. Het Midden Oosten laat zich niet meer bedwingen. De wereld verandert. Of veranderen wij? Een voorstelling voor volwassenen en jongeren.

Voor dit project verdiepen we onze samenwerking met de maatschappelijke partners die we voor Kruistocht in Spijkerbroek aan ons bonden en bouwen we door op onze relatie met de middelbare scholen waar we in 2017 mee werken.

Aantal voorstellingen: 40.

2020 Vermist

Het vervolg op 'Drie Koningen' in coproductie met het Ro Theater.

Dit keer ga ik op zoek naar verloren mensen. Mensen die niet alleen verdwaalden maar ook nooit zijn aangekomen op de plek van hun bestemming; Rotterdam. Het kunnen recente vluchtelingen zijn, maar ook mensen die al jaren kwijt zijn, cold cases. Hiervoor wil ik samenwerken met studenten van de master journalistiek van de Erasmus Universiteit. Een voorstelling over mensen die ons stilletjes ontvallen omdat ze in de kieren van onze samenleving verdwijnen. Een zoektocht in de hoop dat we iemand terug vinden.

Naast de voorstelling wordt er met de studenten een lezing georganiseerd over al deze verdwenen mensen. Het plan is hier een radio-serie over te maken voor de VPRO geïnspireerd op het fantastische Amerikaanse Serial (<https://serialpodcast.org/season-one>).

Aantal voorstellingen: 42.

3. Plaats in het veld

Mijn werk onderscheidt zich in de eerste plaats door de veelvormigheid van mijn praktijk. Als journalist, dichter, theatermaker en schrijver breng ik op het podium verschillende werelden samen. Mijn denken werd gevormd op de universiteit, mijn blik gekleurd tijdens colleges Arabisch en conflictbemiddeling en journalistieke stages. Die blik is bepalend voor mijn stijl van werken. Ik heb geleerd de werkelijkheid als onderzoeker te benaderen en uit te pluizen, dat levert een heel specifiek soort diepgravend onderzoeks-theater op.

Het vermengen van theater en werkelijkheid wordt versterkt doordat ik mijn onderwerp vaak letterlijk de vloer op haal (een priester, een Afghaanse oppas, een meisje met psychoses). Het is gebleken dat mijn werk niet alleen het standaard theaterpubliek aanspreekt maar ook mensen die specifiek afkomen op de thema's die ik onderzoek. Dat kunnen medewerkers van de IND zijn, boze katholieken of rechtse politici.

Mijn werk onderscheidt zich bovendien door het activistische karakter ervan. Een voorstelling is bij mij vaak een voorstel tot verandering.

Ik leun sterk op de vertellende vorm, maar zoek altijd een dwarse tegenhanger in beeld, licht en geluid. De afgelopen jaren heb ik succesvol samengewerkt met makers als Sanne van Rijn, Jetse Batelaan, Lizzy Timmers en Jeroen de Man als eindregisseurs. Daarnaast werk ik al jaren samen met componist Roald van Oosten die met zijn fantasierijke soundscapes mijn materiaal van de juiste dosis magie voorziet.

Samenwerkingen in 2017-2020

Coproducties

In de transitie van maker bij een groot gezelschap (het Ro) naar een eigen structuur maak ik de komende vier jaar gebruik van de expertise en slagkracht van een aantal geëngageerde partners in het veld.

Na het succes van 'Jeremia' spraken Sadettin Kirmiziyuz en ik de wens uit vaker samen te werken. Het is gebleken dat onze manieren van werken elkaar versterken en tot een vruchtbaar proces leiden. We delen het verlangen actuele thema's te behandelen en het gesprek aan te jagen.

De samenwerking met Artemis/Jetse Batelaan is een logische stap na twee succesvolle samenwerkingen met Jetse. Bovendien kan ik in mijn zoektocht naar een jong, divers publiek het uitstekende educatie-apparaat van Artemis gebruiken als voorbeeld en leerschool.

Theater Rotterdam zal twee voorstellingen coproduceren. Met de nieuwe artistiek leider Bianca van der Schoot heb ik hierover uitvoerig gesproken. We vinden elkaar in het verlangen naar lange lijnen en meer verdieping. Bovendien heb ik al een grote binding met de stad en het Rotterdamse publiek. De projecten die ik bij hen ontwikkel zijn twee typische stads-projecten die gebaat zijn bij het apparaat, de educatie en de kennis van een groot stadsgezelschap.

Artistieke team

De komende vier jaar zal ik in gesprek blijven met Anoen Nuyens met wie ik uiteindelijk het Toekomsthuis wil vormgeven. Soms zal zij als dramaturg betrokken zijn bij een project. Verder zullen wij met een groep gelijkgestemde makers en denkers gesprekken voeren en bijeenkomsten organiseren.

Roald van Oosten blijft mijn vaste componist. Dramaturge Liet Lenshoek, met wie ik heb gewerkt bij het Ro, zal regelmatig mijn dramaturgie doen.

Andere samenwerkingen heb ik per project beschreven (zie hoofdstuk 2).
In het hoofdstuk Ondernemerschap noem ik de instellingen met wie ik samen zal opgaan in het promoten en verspreiden van mijn werk.

4a ondernemerschap
Ondernemerschap
Saskia Heerkens

Bedrijfsvoering

Vanaf 2017 zal Marjolijn van Heemstra vanuit haar eigen stichting gaan werken. Nadat zij de afgelopen 8 jaar in samenwerking met Frascati Producties en vervolgens bij een van de drie grote BIS instellingen werkte, is het nu tijd voor de volgende stap. In eigen beheer kun je je visie op theater en de wereld maximaal naar eigen inzicht vormgeven. En met alle ontwikkelingen bij het RO Theater/Theater Rotterdam, is er niet genoeg ruimte om de grotere beweging die Marjolijn moet maken in haar werk, optimaal vorm te geven.

Een korte opsomming van zaken:

- Stichting Marjolijn van Heemstra is een kleine organisatie; passend bij de output van de stichting. De kern van Stichting Marjolijn van Heemstra bestaat uit artistiek leider Marjolijn van Heemstra en zakelijk leider Saskia Heerkens. Saskia start in 2016 haar eigen productiebedrijf, maar heeft haar sporen verdiend bij Toneelschuur Producties waar zij meer dan 10 jaar artistiek en zakelijk eindverantwoordelijk was voor het productiehuis (inclusief zakelijk leiding stichting Thibaud Delpout).
- De projectmedewerkers zullen op freelance basis werken.
- Voor de marketing ruimen wij naast het werk voor de producties budget in voor niet projectgebonden marketing. Gezien de grote differentiatie in de output van het werk van Marjolijn, zien wij daar veel kansen om verschillende publieksgroepen te binden en in elkaar over te laten lopen, en dus te vergroten.
- Voor boekhouding werken we met Bureau Zaken; assistentie op de administratie wordt door een freelance medewerker gedaan.
- Saskia Heerkens zal de verkoop van voorstellingen doen; dat heeft ze de afgelopen jaren voor Marjolijn bij het RO Theater al gedaan en de jaren daarvoor toen Saskia als hoofd van het productiehuis in Haarlem werkte.
- Marjolijn zal met Anouk Nuyens een kern vormen voor de research- en verdiegingsprojecten voor en na de voorstelling (*verdieping/verbreding*).
Hoewel dat in eerste instantie een financiële investering is, betalen die activiteiten zich terug door een groot doelgroepenbereik, zichtbaarheid voor het werk van Marjolijn & de samenwerkingen met partners geeft veel kansen ten aanzien van publieksbereik.

financiering

Marjolijn financierde haar voorstellingen de afgelopen 4 jaar -onder andere - door ze bij het RO Theater onder te brengen. *Garry Davis* en *Als ik de Liefde niet heb*, en dit jaar in 2016 *Bommeneef* werden bij het RO Theater geproduceerd met geld van OCW en Gemeente Rotterdam. De andere producties; *Hollandse Luchten 1: Jeremia* met Trouble man/Frascati Producties, en de hernemingen van *Mahabharata* en *Family '81* bij Frascati Producties, werden bekostigd door subsidies van de genoemde partners.

Met de steun van deze partners heeft Marjolijn, onder goede professionele omstandigheden, haar werk kunnen ontwikkelen.

Zowel artistiek als in het ondernemerschap heeft ze belangrijke stappen kunnen zetten. Zowel in naamsbekendheid bij publiek en programmeurs, en in samenwerkingen met diverse partners binnen en buiten de sector hebben haar, door de vele succesvolle producties, gebracht tot waar zij nu staat: een zelfstandig maker die klaar is voor een eigen plek in het bestel.

Wij zijn het fonds zeer dankbaar dat zij hebben gezien dat een maker als Marjolijn, die al jaren succesvol en vol slagkracht werkt– eerst vanuit het productiehuis en vervolgens bij een BIS instelling -de gelegenheid zou moeten krijgen om zelfstandig een positie in het veld te verwerven en derhalve toch voor deze aanvraag voor meerjarige subsidie kan opteren.

Wij vragen het fonds om een bijdrage van 137.500,- (inclusief voet) per jaar.

Eigen inkomsten en private fondsen

Wij doelen voor 2017-2020 op een eigen inkomsten quote van 54%, te bereiken via publiek, private fondsen, sponsoring en coproductanten.

Hoewel de stichting, volgens de FPK berekening, zou kunnen kiezen voor de 2^e trede van 2500,-, kiezen wij er bewust voor om voor de laagste trede aan te vragen.

Wij vinden het onderdeel van ons ondernemerschap om de financiering met verschillende geldstromen mogelijk te maken. Daarnaast zijn we ervan overtuigd dat we met het werk van Marjolijn en de plannen voor de toekomst genoeg financiële middelen kunnen aanwenden om de voorgenomen plannen te kunnen realiseren.

Vier van de vijf voorstellingen worden in coproductie met een partner gemaakt.

Hoewel we allereerst vanuit inhoudelijke verwantschap coproduceren, maakt het ook het financiële draagvlak groter. We coproductanten met sterke partners (Ro Theater, Trouble Man&Artemis) waardoor we er op kunnen vertrouwen daar geen financieel risico te lopen.

Ons begrotingsbeleid ten aanzien van publieksinkomsten is bewust terughoudend/ risicomijdend: we rekenen ons niet te rijk aan de inkomstenkant, maar rekenen met een reële inschatting van het mogelijke resultaat. Uiteraard werken wij aan een groter publiekbereik, maar de podia zijn nog steeds/steeds minder in staat reële uitkoopsommen/garanties te bieden.

Ten opzichte van de historie m.b.t. publieksinkomsten dalen we duidelijk de aankomende periode, dat verklaart zich door het feit dat we in 2017-2020 alleen maar nieuwe creaties maken, waar de afgelopen periode zo'n 25% van de speelbeurten hernemingen waren. 2014 was bovendien een opvallend succesvol jaar wat betreft publiek: Zowel *Jeremia* als *Als ik de Liefde* niet heb, werden heel goed bezocht.

Output

Stichting Marjolijn van Heemstra vraagt voor 50 voorstellingen per jaar aan.

Maar we willen ook successen hernemen.

Gezien de speellijsten van de afgelopen periode kunnen we er van uitgaan dat voorstellingen niet uitgespeeld zijn na de laatste avond.

Desondanks vragen we hiervoor geen bijdrage aan het fonds.

Hernemingen worden ofwel via de publieksinkomsten ofwel via aanvullende subsidies mogelijk gemaakt. Bovendien betreft het veelal coproducties waardoor we een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben om hernemen mogelijk te maken.

Duurzaam produceren

De projecten/voorstellingen/verdieping- en verbredingprogramma's zien wij als duurzaam produceren. Een voorstelling begint niet bij de eerste try out en is afgelopen na de laatste, maar de onderwerpen en onderzoeken ontstaan en ontwikkelen door het jaar heen en zijn daarmee soms research, soms randprogramma, soms marketingmiddel, soms onderwerp van een column of gedicht.

Kortom: de investering rond de producties gebruiken we voor veel meer dan enkel de uiting in voorstelling.

De mate waarin u voldoet of afwijkt van de Gouvernance Code Cultuur

Bij het inrichten van de nieuwe stichting passen we de aanbevelingen van de Governance Code Cultuur toe.

De mate waarin u voldoet of afwijkt van de code culturele diversiteit

Hoewel we een kleine stichting zijn proberen we de Code Culturele Diversiteit op verschillende manieren in acht te nemen. In 'Dit helpt (niet)!' staat Marjolijn op het podium met een gloednieuwe Nederlander die ook haar Afghaanse en Iraanse achterban de zaal zal intrekken. Ook in 'Drie Koningen' zal minsten een van de drie mannen op de vloer een niet-Nederlandse achtergrond hebben. De thematiek van de voorstellingen is bovendien zowel interessant voor oude als voor nieuwe Nederlanders.

De voorstellingen 'Kruistocht in Spijkerbroek' en 'Lawrence of Arabia' zijn gericht op de jonge Nederlanders met een diverse culturele achtergrond, juist omdat de voorstellingen gaan over de diversiteit van onze cultuur en de potentiële conflicten die dat met zich meebrengt.

Aan de tafel met dwarse denkers met wie Marjolijn op gezette tijden van gedachten wisselt zitten twee mensen met een niet-Nederlandse achtergrond.

4B PUBLIEKSBENADERING

Doelgroepen

Wij onderscheiden bij de publieksbenadering vier brede doelgroepen.

Trouwe bezoekers

Door de jaren heen heeft zich een flinke groep geëngageerde jonge mensen om Marjolijn van Heemstra heen verzameld die zij tot haar trouwe bezoekers mag rekenen. Wij bereiken hen door onder meer Facebook en de nieuwsbrief. Voor hen zien we de komende 4 jaar een ambassadeursfunctie weggelegd.

Literatuurlijefhebbers

Een groeiend aantal literatuurlijefhebbers heeft interesse in de voorstellingen van Marjolijn. Haar eigen publicaties en deelname aan debatten e.d. dragen in grote mate bij aan de bekendheid onder deze doelgroep.

Onderwerp gerelateerde doelgroepen

Via de onderwerpen worden nieuwe doelgroepen aangeboord. Veel van deze doelgroepen zijn ook betrokken bij de uitgebreide research. In de komende voorstellingen zijn vrijwilligers, vluchtelingen, ambtenaren, jongeren, sociaal werkers, geïnteresseerden in sterrenkunde en ruimtevaart e.d. doelgroepen die op basis van het onderwerp kunnen worden benaderd.

Theaterpubliek

Marjolijns bekendheid onder het brede publiek is de afgelopen jaren, zeker door spraakmakende en goed ontvangen voorstellingen zoals *Als ik de liefde niet heb*, flink gegroeid. Dit publiek zullen we blijven benaderen.

Marketingstrategie

Doelgroepgerichte Marketingkanalen

Website

De website wordt nog meer een verzamelplaats voor de verdieping rondom de voorstelling. Naast heldere informatie over voorstellingen en speeldatum is daar veel ruimte voor het verhaal rondom een voorstelling.

Facebook

Met zo'n 3.000 vrienden op Marjolijns Facebook is het bereik van dit kanaal behoorlijk, zeker

omdat een groot deel van deze volgers tot de trouwe bezoekers behoort. Persoonlijke berichten, publicaties en recensies brengen de storytelling van de website naar de social media. Dit is gericht op publieksbinding aan het toekomstige product en op traffic naar de website.

Nieuwsbrief

Komend jaar introduceren we een regelmatige nieuwsbrief. Zo kan de vaste kern van bezoekers op persoonlijke en directe wijze benaderd worden. Reeds veel van de trouwe bezoekers hebben zich aangemeld om op de hoogte te blijven van de voorstellingen. De nieuwsbrief laten we groeien door hem te koppelen aan de website en Facebook. Daarmee willen we ook de literatuurlijfhebbers en in mindere mate de onderwerp gerelateerde doelgroepen gaan bereiken.

Publiciteitsmateriaal

Het traditionele publiciteitsmateriaal bestaat uit flyers en posters. Net als in de voorgaande jaren zal Marjolijn hierop in ieder geval een herkenbare factor zijn. Deze uitingen zijn vooral geschikt om het brede theaterpubliek op de voorstellingen te attenderen.

Coproducenten

De meeste van de producties worden gecoproduceerd met andere gezelschappen. Zij hebben allen hun eigen kanalen waarop Marjolijn de storytelling zoveel mogelijk zal proberen door te zetten. Zij zullen ook, wanneer mogelijk, aandacht aan onze andere voorstellingen besteden. Zo bereiken we vooral het brede theaterpubliek en via de kanalen van het Ro Theater bereiken ook een deel van Marjolijs trouwe bezoekers.

De Bezige Bij

Marjolijs uitgeverij De Bezige Bij neemt haar voorstellingen reeds mee in hun communicatie. Voorafgaand aan één van de komende voorstellingen zullen ze bovendien een door Marjolijn geschreven pamflet uitgeven in hun Horzel-serie. De Horzels zijn een reeks spraakmakende betogen die door De Balie, De Correspondent en De Bezige Bij in het publieke debat worden geplaatst. Hiermee hopen we nog meer literatuurlijfhebbers te bereiken. Door deelname aan het publieke debat zal ook de aandacht worden getrokken van onderwerp gerelateerde doelgroepen.

Theaters

De communicatiekanalen van de tourneetheaters zijn nog steeds van groot belang om aan te haken bij het vaste theaterpubliek in de desbetreffende gemeente of regio.

Free publicity

De afgelopen jaren is het door een groeiende naamsbekendheid eenvoudiger geworden om free publicity te genereren. Het aantal voorpublicaties, artikelen en recensies stijgt. De komende jaren willen we hierop voortbouwen. Daarnaast werken we per productie samen met een mediapartner die Marjolijn de ruimte geeft voor het schrijven van één of meerdere stukken of het maken van een radio-verhaal met betrekking tot het onderwerp.

Samenwerkingen

Coproducenten

De coproducenten zijn van wezenlijk belang voor het welslagen van de marketingstrategie. Zij hebben veelal de middelen en expertise in huis om de marketing naar een hoger plan te tillen. Daarom zullen we ook zoveel mogelijk met hen in gesprek gaan om het beste resultaat te behalen.

Theaters

De theaters zijn de ambassadeur in de speelplaats. Wij zullen hen blijven prikkelen en

voeden met informatie over de voorstellingen, zodat ze die met veel enthousiasme zullen uitdragen.

Voorstellingspartners

Andere organisaties en instellingen kunnen de voorstellingen net dat beetje extra bekendheid geven dat nodig is. Samenwerkingen met bijvoorbeeld ESA bij *Drie Koningen*, De Familie bij *Dit hept (niet)!* En het onderwijs bij *Kruistocht in Spijkerbroek* zorgen voor een een groot bereik.

Mediapartners

Aan de hand van radio-uitzendingen, columns en artikelen die we in opdracht van de VPRO, Vrij Nederland en de Correspondent zullen maken nemen we het potentiële publiek mee op Marjolijns zoektocht. Dit wekt de interesse en bevordert betrokkenheid bij de verhalen, hetgeen het voorstellingsbezoek zal stimuleren.

Publieksbereik

Voor de periode 2017-2020 verwachten we dat de groei in het publieksbereik doorzet naar in totaal 24.375 bezoekers in de hele periode. Dit is een groei van 45% ten opzicht van het totaal aantal bezoekers in 2013-2016

Terugblik 2013-2016

in vier jaar tijd stond Marjolijn met 7 producties bijna 190 maal in de theaters, gemiddeld 27 voorstellingen per productie. Zij speelde het grootste deel van de speelbeurten in Rotterdam, Amsterdam, Utrecht en Den Haag (52%), daarnaast bespeelde zij veel theaters verspreid over het land (34,5%) en speelde zij regelmatig in het buitenland (13,5%). Gedurende deze tournees heeft zij het publieksbereik zien groeien naar in totaal 16.772 bezoekers. De gemiddelde zaal bezetting steeg van 65 in 2013 naar 131 in 2015. De gemiddelde zaalbezetting over deze vier jaar komt uit op 90 bezoekers per voorstelling. Een belangrijk verschil is te zien tussen de zaalbezetting in de grote steden (100) en in de rest van het land (80). Dit vertaalt zich ook naar de spreiding van het totale publieksbereik. 58% van de bezoekers bezoeken de voorstellingen in de grote steden, 31,5% in de rest van Nederland en 10,5% in het buitenland.

Vooruitblik 2017-2020

De komende vier jaar spelen we met 5 voorstellingen totaal 2010 maal, gemiddeld 40 voorstellingen per productie. Ten opzichte van 2013 – 2016 spreiden we de voorstellingen evenwichtiger over het land. Het aantal bespelingen in Amsterdam, Rotterdam en Utrecht en Den Haag neemt af naar 47%, terwijl de bespeling van de andere Nederlandse theaters groeit naar 42,5% van het totaal aantal speelbeurten.

De groei van het publiek van de afgelopen jaren zet, gestimuleerd door de verbeterde marketing en de juiste partnerships, door. In vier jaar tijd groeit de zaalbezetting in de grote steden met bijna 38% naar 138. Buiten de grote steden groeit de zaalbezetting met 29% naar net boven de 100. Samen met een lichte groei van de zaalbezetting in het buitenland groeit de gemiddelde zaalbezetting over deze 4 jaar naar ruim 122. We verwachten in de komende periode 24.375 bezoekers te verleiden tot een voorstellingsbezoek. Het grootste deel, zo'n 53%, bezoekt de voorstellingen in de grote steden, 36% in de rest van het land en 11% in het buitenland.

5. Spreiding

De spreiding van de voorstellingen is evenredig verdeeld over het land en dat zal zo blijven in de periode 2017-2020. Wij (zowel Marjolijn als Saskia) hebben goed contact met programmeurs in alle provincies en die contacten zullen we stevig blijven onderhouden. De grote steden bespelen we logischerwijs vaker, omdat hier de theaters staan waarmee we samenwerken en de podia waarop we uitkomen. Maar omdat we het belangrijk vinden niet alleen in de grote steden te spelen hebben we de afgelopen jaren ook ingezet op het contact met programmeurs in de regio's.

De regio's oost en midden lopen een beetje achter. Dit heeft te maken met het feit dat er in die regio's minder zalen zijn voor het soort werk dat we maken en we daar nog op zoek zijn naar een groter publiek.

7. Toelichting op de begroting

Algemeen:

Stichting Marjolijn van Heemstra gaat 50 voorstellingen per jaar realiseren:

2 producties in 2017, en de andere jaren 1 voorstelling per jaar.

Het maken van de voorstellingen is niet de enige output; met de zogenaamde verdieping- en verbredingsprogramma's en het brede veld waarop Marjolijn als kunstenaar en journalist werkt wordt haar werk nog meer aan elkaar verbonden en naar buiten toe uitgedragen.

Directie inkomsten

De publieksinkomsten zijn gebaseerd op een gemiddeld bedrag van 1100,- per voorstelling. Hoewel we inzetten op een financieel afspraak gebaseerd op een partage/garantie, zullen we in Amsterdam en Rotterdam in ieder geval op recette spelen. Vandaar de hogere opname bij recette.

private fondsen

20.000 per jaar vanuit private fondsen genereren is uiteraard met dit schrijven nog een schatting. Maar met het werk van Marjolijn dat zich breed verspreid over verschillende domeinen moet dit een haalbaar bedrag zijn.

Overige inkomsten

5500,- is 10% auteursrechten over de te behalen publieksinkomsten.

Lasten

Beheerlasten personeel bestaat uit een maand artistiek leider, 3,5 maand zakelijk leiding, accountant/boekhouding/assistentie administratie en een medewerker marketing, zo die niet opgenomen is bij de activiteitenlasten en gedeeld wordt door de coproductanten.

beheerlasten materieel

Hierin wordt rekening gehouden met kantoorkosten, opslag, verzekeringen en een bedrag van 7500,- voor niet productiegebonden marketingbudget.

Per jaar wordt er 12.500,- gereserveerd voor kosten verbreding en verdiepingsprogramma's: hieruit wordt personeel en materieel betaald.

FTE

Stichting Marjolijn van Heemstra zal deze periode geen medewerkers vast in dienst nemen.

Aangezien we op dit moment nog geen voorschot kunnen nemen op wat voor soort

contracten we gaan maken met medewerkers is het opgeven van het aantal fte's een

schatting. Uiteraard wordt deze verdeling mogelijk nog beïnvloed door de wijzigingen met de

VAR. ontwerpers zijn niet opgenomen omdat er voor hun werk geen periode te verbinden is:

dit gaat om gemiddeld 6 personen/functies per jaar (kostuumontwerp, auteurs, decorontwerp, geluidontwerp etc.)

Bezoekers overige activiteiten

Het aantal bezoekers dat wij extra hopen te kunnen berekenen met de educatieve activiteiten, schatten we nu in op 1600.

anders/overige zijn wat ons betreft de verbreding/verdiepingsprogramma's: 17 avonden x tenminste 50. is 850. inleidingen: 5x 50 bezoekers; 250, educatie met scholen rond tenminste kruistocht: $5 \times 100 = 500$.